

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/АО : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1141

26.01.2025 (136)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 7

Клітини та мережі

Ми суворо дотримувалися системи камер з міркувань безпеки.

Однак самотній лідер осередку Армін знайшов спосіб це обійти. Він взяв участь у смолоскипному марші, організованому молодіжним відділенням НДП. Там було близько 150 учасників. Він кричав: *АО в тил!* (NSDAP/АО, або просто АО - це скорочення від дуже довгої німецької назви нашої організації).

Він виявив, що наші люди складали цілу третину всієї демонстрації! Були встановлені контакти. Вийшли дуже успішні масштабні кампанії.

Кілька команд за одну ніч наситили сотнями наших плакатів навіть центральні вулиці великих міст. На кінцях вулиць були розміщені наглядачі з раціями. Дві команди працювали по обидва боки вулиці. Наступного ранку завжди здіймався величезний галас.

Іноді заарештовували. Режим проголошував перемогу. Але через кілька тижнів все повторювалося.

Це тривало досить довго. Але врешті-решт все закінчилося так, як мало закінчитися.

Тим не менш, довгостроковим результатом стало існування як малих осередків у традиційному розумінні, так і більших "клітинних мереж". Перші мали оборонну перевагу, а другі - наступальну.

Комедія помилок

Я був керівником проекту.

Завдання полягало в тому, щоб перевезти вантажі через кілька нейтральних країн до кінцевого пункту призначення у ворожій країні.

Кілька команд брали активну участь. Як правило, команда А розмовляла мовою А, команда В - мовою В, а команда С - мовою С.

Якщо мені *щастило*, команди, які *безпосередньо контактували одна з одною*, незабаром знаходили спільну мову, яку розумів принаймні один член кожної команди.

Якщо мені *не щастило*, я був змушений служити зв'язковим і перекладачем.

Це був один з тих випадків, коли мені *не пощастило*.

Ми можемо сміливо сказати в цьому випадку: *Ми маємо справу з нездатністю до комунікації*.

Команда А ставить запитання.

Я перекладаю.

Команда В відповідає на запитання.

Я перекладаю.

Команда А відхиляє відповідь.

Я перекладаю.

Команда В наполягає на правильній відповіді.

Я перекладаю.

Команда А каже, що відповідь *очевидно* неправильна з такої-то причини.

Я перекладаю. Але я також запитую, *чому* відповідь правильна.

Команда В пояснює, що відповідь є *очевидно* правильною з такої-то причини.

Стій!

Я одразу розумію, в чому проблема: *ментальність!* У мене за плечима більш ніж достатньо досвіду, щоб зрозуміти обидва менталітети і зрозуміти, що саме тут відбувається. - Тож я пояснюю все обом командам. Обидві слухають мої пояснення і кивають на знак згоди. Так, тепер все зрозуміло.

Що буде далі?

Повертаємося до найпершого кроку!!!

Чому?

Це просто не вкладається в голові команди А!

Для них просто неможливо уявити, що правильна відповідь дійсно є правильною. Уявіть собі, якщо хочете, що хтось скаже вам, що $1+1 = 2$ НЕ є

універсальною істиною. "Можливо, $1+1 = 2$ в США, але $1+1 = 3$ в Європі, $1+1 = 4$ в Азії". - *Очевидно, що це неправильно, скажете ви! Але чи впевнені ви в цьому на сто відсотків?*

Насправді, $1+1 = 2$ - це НЕ завжди правильно! Що робити, якщо система числення *не* базується на *десяти*! Наприклад, у системі числення з основою 2, $1+1 = 10$!

Ось ще один приклад: "Так = так, а ні = ні". Але чи так це? Пізніше я дізнався, що в Азії "так" не завжди означає "так" у західному розумінні. Воно може мати *три різні значення*: По-перше, "так" у сенсі просто *ввічливості*. По-друге, "так" у значенні "так, я розумію, що ви маєте на увазі". По-третє, "так" у значенні "так, я з вами згоден!".

Але наша історія продовжується.

Проїжджаючи через кілька нейтральних країн, я помічаю підозрілу пару чоловіків. Пізніше я помічаю, що хтось фотографує нас з великої відстані, стоячи на колінах біля нашого автомобіля на парковці.

Настає момент істини, коли ми нарешті підходимо до вирішального кордону з ворожою країною. Ми прориваємося!

Однак є шанс, що нас все ж таки пропустили, щоб ідентифікувати наших колег.

Вантаж відвозять на інше місце зберігання. Невелику частину забираю з собою.

Згодом фінансові обмеження змушують мене йти на більший ризик, ніж зазвичай. Мене заарештовують разом із моєю частиною вантажу. Вона досить велика, щоб викликати неабиякий переполох, але не настільки, щоб завдати нам великої шкоди.

Я бачу вищезгадану підозрілу пару у відділку поліції. Один з них каже мені, що стеження за нами було "дитячою забавкою". Я побоююся гіршого.

Але нам пощастило. Я єдиний заарештований.

Звичайно, поліція обшукує будинки і офіси інших, але нічого не знаходить. Моїх людей навіть не заарештували!

Можливо, група спостереження нас загубила. Можливо, вони просто полінувалися і вирішили, що вилучать запаси і проведуть арешти під час наступних рейдів... По суті, *їхні помилки* врівноважили *наші помилки*!

В результаті одна людина, а саме я, провів кілька місяців у в'язниці і втратив прийнятну частину запасів. Основна частина запасів уникла конфіскації і знайшла собі чудове застосування. Ми виграємо цей раунд. (Див. "*Готель №1*," "*Готель №2*" та "*Судове ігрове шоу №1*").

Навіть короткий час ув'язнення вартий того. Воно навчав. Набагато пізніше ми з підозрою ставимося до будь-якого лідера хардкор-активістів, який *не*

має за плечима тюремного ув'язнення.

Я пам'ятаю один випадок (Евальд), коли це виявилось правдою.

Але мені ще пощастило. У перші дні нас все ще не сприймають так серйозно. Тюремні терміни, як правило, обчислюються місяцями. Пізніше, коли нас сприйматимуть серйозно, вони стануть роками. Майбутня домінуюча фігура в "легальній гілці руху", Міхаель Кюнєн, провів половину свого дорослого життя у в'язниці виключно за мислєзлочини!

Один товариш на ім'я Курт сказав це так: *Людина без в'язниці - як людина без шрамів!*

Моє перше ув'язнення

Перший державний розкішний готель був суворим, але доброзичливим. Мені дозволили повісити на стіну невеликий прапор опору з Південної Америки і тримати в номері літературу про опір. Працівники готелю часто заходили до мене на дружню бесіду.

Я пам'ятаю, як вперше коридорний супроводжував мене до мого нового будинку далеко від дому. Він спантеличено подивився на мене і прокоментував: *Ти не місцевий?*

Коли я почав пояснювати, він перебив: *Так, я пам'ятаю, я читав про вас у газеті!* Весь персонал ставився до мене як до почесного гостя. Очевидно, у мене тут було багато шанувальників.

Однієї ночі я стояв на столі біля вікна. Хотіла подивитися на зорі. До моєї кімнати зайшов санітар і запитав, що я роблю. Я розповів йому. Поки він оглядав вікно, я підійшов до дверей. Будучи веселуном, я подумав, що вийду в коридор, зачиню двері і замкну його в своїй кімнаті! Жартома. Але я вирішив не робити цього. Не варто дратувати найманих працівників.

Одного разу відвідувач крадькома простягнув мені папірець. Я не очікував цього і впустив його на підлогу. Було дуже незручно. Що робити? На щастя, співробітник готелю, який контролював візит, зробив несподіване. Замість того, щоб забрати папірець і зробити нам зауваження, він просто підняв його і віддав мені!

Я використав свою відпустку з користю. Я написав брошуру, в якій описав основні концепції НСДАП/АО. Вона називалася "*Die NSDAP/AO: Strategie, Propaganda und Organisation*" (НСДАП/АО: *стратегія, пропаганда та організація*). (НСДАП/АО: *стратегія, пропаганда та організація*). Видання англійською мовою так і не вийшло. Однак пізніше ми опублікували англійське та німецьке видання іншого буклету під назвою "Вступ до

НСДАП/АО: Боротьба триває!".)

Другий готель був іншим. Усе було конфісковано. Але мені все повернули, коли я виїжджав.

За іронією долі, хоча керівництво явно не було прихильним, правила для гостей були загалом набагато менш суворими, ніж у першому готелі.

Наприклад, там було щось на кшталт "лобі". По суті, кімната відпочинку з телевизором. Ми, гості, проводили там пару годин щодня, дивилися телевизор, грали в карти або просто спілкувалися.

Коли я вперше був там, один із співробітників зайшов і передав мені стос листів.

збентежено запитав один з гостей: *Чому ви віддали йому всю пошту?*

Відповідь: *Я не робив, це все ЙОГО!"*

Спочатку я тримався осторонь.

Одного разу один із хлопців, що грав у карти за іншим столом, подивився на мене і недбало запитав: *Вбивство?*

Я посміхнулася, похитала головою і сказала *"Ні!"*

Іншим разом по телевізору показували фільм про в'язницю. Один з гостей зауважив, що це не здається доречним за даних обставин. Інші погодилися. Хтось перемкнув канал.

Всупереч усьому

Через кілька місяців після звільнення я координую подібний проект. Цього разу опонент готовий до нас. Але ми теж добре підготувалися.

Я зустрічаюся з керівником групи Уве в нейтральній країні, а саме в Данії, неподалік від кордону з ворожою країною-мішенню, а саме з Німеччиною. Він повідомляє мені, що за нами ведеться масоване спостереження.

Я сідаю до нього в машину, і ми все одно їдемо до прикордонного переходу. Лише за кілька метрів до воріт він розвертається і мчить геть від переходу. Озирнувшись, ми бачимо, як з іншого боку кордону виїжджає півдюжини автомобілів без розпізнавальних знаків.

Ці машини сліднують за нами, коли ми їдемо дорогою, що йде паралельно до кордону. Потім ми зупиняємося, виходимо і йдемо в ліс у напрямку кордону. Ключовий обмін інформацією відбувається в цьому лісі, всього за кілька метрів від кордону. Коли ми закінчуємо, бачимо, як у сутінках мерехтять ліхтарики, що наближаються до нас з боку дороги, ймовірно, німецька поліція. Ми повертаємося до машини, виїжджаємо і згодом розходимося.

Коли я вирушаю до іншої нейтральної країни, а саме до Великої Британії, мене зупиняють на кордоні. Поліція повідомляє мені, що зупинити мене наказав особисто колега міністра внутрішніх справ США, а саме міністр внутрішніх справ. Я погоджуюся виїхати добровільно і за власний рахунок, але прошу дозволу зробити телефонний дзвінок. Дозвіл надається.

У присутності поліції я дзвоню Майклу, лідеру союзницької групи в цій країні, пояснюю ситуацію і прошу його зустрітися зі мною в запланованому місці від'їзду. Я пропоную взяти його з собою до наступного пункту призначення за мій рахунок. Він погоджується.

Після моєї телефонної розмови співробітника міліції викликають до сусідньої кімнати. Після повернення він повідомляє мені, що мені більше не дозволять телефонувати.

Коли я пояснюю Майклу масштаби стеження, я бачу, що він мені не вірить. Він тактовно пояснює мені, що це *його* країна, він має *багаторічний досвід роботи* тут і тому *знає, що поліція тут робить і чого не робить!*

Я це чудово розумію. Але я маю переконати його, що ця ситуація повністю відрізняється від усього, що він коли-небудь переживав у минулому. Тому я вказую на трьох людей і прошу його запам'ятати їхні обличчя, бо він побачить їх знову. Він скептично ставиться до цього, але погоджується.

Я мав такий досвід кілька разів протягом багатьох років, особливо з політичними активістами та юристами. *Уряди застосовують до нас інші правила!*

Протягом наступного тижня ми вдвох ідентифікували поза будь-яким розумним сумнівом понад двадцять агентів стеження і півдюжини автомобілів.

Ми навіть робимо з цього гру.

Ми вдаємо, що не помічаємо, як вони спостерігають за нами в бінокль через вікно ресторану навпроти. Потім ми заходимо в той готель, я роблю підозрілий телефонний дзвінок, і ми кидаємося в темний провулок. Ми бачимо, що вони йдуть за нами, і нам вдається від них відірватися. Потім ми знаходимо гарне сухе місце і дивимось, як вони годинами бігають під дощем, намагаючись знайти нас.

Іноді ми застосовуємо інший підхід. Коли я бачу надто знайоме обличчя на залізничній платформі, я ходжу вздовж і впоперек натовпу і пильно вдивляюся в кожну людину, ніби шукаю когось. Більшість людей, напевно, думають, що я поліцейський. Але агент спостереження починає нервувати.

Ми робимо це в містечку за містечком уздовж кордону протягом тижня або близько того. Ми бачимо одні й ті ж обличчя і машини знову і знову.

Наприкінці своєї участі в цьому Майкл дивиться на мене і вигукує: "Коли

я повернуся додому і розповім своїм людям, вони не повірять: *Коли я повернуся додому і розповім своїм людям про те, що бачив на власні очі, вони мені не повірять!*

Моя власна робота ще далека від завершення.

Виснаживши групи спостереження, я відступаю з прикордонного регіону. Вони вирішили, що я відступаю, і дуже радіють, що нарешті отримають заслужений відпочинок! Вони втрачають пильність. Тоді я роблю свій хід!

Мені вдається непоміченим пробратися до ще однієї нейтральної країни, а саме Бельгії. Звідти я роблю ще одну спробу потрапити до Великої Британії. Але мені це не вдається. Мене знову виганяють, вдруге протягом одного місяця. Я змушений повернутися до Бельгії.

Тамтешня поліція, очевидно, знає, що я їду. Тому я очікую, що мене заарештують після прибуття.

Далі розмова йде приблизно так:

Поліцейський: *Пройдіть з нами.*

Я: *Я заарештований?*

Поліцейський: *Ні, я просто хочу знати, що ви тут робите.*

Я: *Я чув, що тут є гарні церкви. Я приїхав їх побачити.*

Поліцейський: *Ми знаємо, хто ви.*

Я: *Гаразд, я просто чекаю на кур'єра, який приїде з інформацією та коштами. Я взагалі не планую ніякої діяльності у вашій країні. Хіба що ви наполягатимете, і тоді я можу зробити один телефонний дзвінок, і вагони активістів примчать сюди.*

Поліцейський: *Ні, не робіть цього! Послухайте, мені наказано щодня повідомляти про ваші пересування в столицю.*

Я: *Ви знаєте дешеве місце, де можна зупинитися? У мене мало грошей.*

Поліцейський: *Взагалі-то, тут недалеко є готель. Його власник думає так само, як і ви. Я завжди хотів з ним познайомитися, але ніколи не було приводу. Ось що я вам скажу, я відвезу вас туди, познайомлю і поясню ситуацію. Думаю, він поселить вас безкоштовно, поки ваш друг не приїде з грошима.*

Я: *Звучить чудово!*

Ми робимо це. Це взаємовигідно. Я маю гарне житло, а він може наглядати за мною. Він відвідує мене щодня. Ми разом п'ємо *траппістське пиво*. Я розповідаю йому останні новини, і ми мило спілкуємося. Він пише звіти до столиці. Одного разу він запрошує мене поїхати з ним по країні, і я погоджуюся. Він зупиняється біля кожної церкви по дорозі, щоб я міг подивитися на неї.

Цей міліціонер дає зрозуміти, що йому на нас начхати. Але він *ненавидить*

нашого опонента! Він НЕ хоче робити нашому опонентові ПОСЛУГУ, втручаючись у наші справи!

Нарешті настає день, коли я можу повідомити, що забронював місце на рейс, який вилітає наступного дня з аеропорту сусідньої країни, а саме Люксембургу.

І тут він мене дивує: *"У мене є пропозиція. Давай я тебе туди відвезу! Так я зможу відзвітувати перед начальством, що особисто посадив вас на літак. А ти зекономиш на проїзді."*

Я з радістю погоджуюся.

Того вечора я витрачаю останні гроші на вишукану вечерю. Я дуже сподіваюся, що він дотримається своєї обіцянки.

Він залишає їх собі. Я повертаюся до США з 20 центами в кишені. Я використовую їх, щоб зателефонувати другові, щоб він мене забрав. Я залишаюся у нього, поки не отримаю більше грошей на останній етап моєї подорожі додому.

Незважаючи на інтенсивні зусилля противника, ми завершуємо проект без жодних втрат в людях та матеріальних засобах.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/АО nsdapao.info